

Pod stogom.

Bliska se in grôm odméva,
Kdor je zunaj, ta je réva,
Ker z oblakov plôha lije,
A na polji strehe ní je,
Da bi se pod njo vedrilo,
Dokler bo z oblakov lílo. —
Tam pod stogom dece troje

Najde zavetišče svoje;
Dokler plôha ne preneha,
Stog jim je ugodna streha.
Prva reče mlada Vlada:
„Jaz domá bi bila rada,
Pa domóv ne morem iti,
Mokra bila bi do níti.

Mati bi se hudovala,
Ko bi v dežji se oprala. —
Oglási se sestra Jela:
„Jaz bi koj domóv hitéla,
Ali v blatu zamazála
Bi se mi obleka zála;
Bolje tukaj je ostati,

Dež da neha, počakati!“
In zdaj Jakec se oglási:
„Vlada, Jela, le počasi!
Ve neumno govorita
Za obleko le skrbíta;
Kaj porečem jaz ubožec,
Prazen vže inam želodec;

Naj bi prej bil jaz to védel,
Bolje bi se bil najédel,
Ker če bomo tu ostali,
Dobro bomo se oprali,
In kosilo zamudili
Tukaj če bomo vedrili!“
In sestrici mu rečeta: —

„Vemo, vemo, bratee dragi,
Da bi bilo vse drugače,
Ko imél bi tù pogače,
Dobro jesti, dobro piti,
Potlej bilo bi vedríti
Pač prijetno tebi ubožec,
Prazen ker imaš želodec!“

—é.

Sršeni.

(Prirodopisni obrazec; spisal Radoslav Knaflič.)

Borkovem gozdu stoji kraj vélike ceste star hrast. Ponosno razprostira svoje debele veje v zrak. To vam je mogočno drevo, v vsem kraji ni mu jednakéga. Borkovim daje vsako leto obilo želoda, ki je tečna piča za prašiče. Pravijo, da je ta hrast najstarejše drevo, še starejše od bližnje vasice, kder ni bilo še nobene hiše, ko je bil hrast še mlado drevesce. Gori, visoko nad prvo vejo bila je v hrastu duplina, v katerej so vsako leto gnezstile zlatovranke, dokler jim ni Borkov Ivanek z blatom zamašil odprtine, da so se ubogi mladiči morali zadušiti. Od sih dob ni v hrastovem duplu gnezstila nobena ptica več. A letos so se v njem naselili sršeni.

Borkov Ivanek je vže davno pozabil svoje grozovito dejanje. Letos je gonil veselo žvižgaje čredo na pašnik, ki se razprostira baš gozdu nasproti ónokraj ceste. Na pašniku se mu pridružita s svojima čredama Regorškov Martinek in Podkrajškov Rajko. Ker je danes zeló vroč poleten dan, spravijo se vsi trije v senco starega hrasta.

„Ivanek!“ reče Regorškov Martinek, „škoda, da ni letos zlatovrank v ónem hrastovem duplu, v katerem si jim lani mladiče zamašil. Bilo bi pač prijetno gledati, kako ti zelenomodri ptiči svojim mladičem pridno donašajo žuželk in žabie.“

„Ali ne vidíte, da duplo ni več zamašeno,“ oglasi se Podkrajškov Rajko, kazaje tjà gori v hrastovo krošnjo.

„Jejmina! saj res ni zamašeno, dež in sneg sta blato izprala,“ reče Borkov Ivanek. Hotel je baje s tem umiriti svojo vest, češ, saj bi zlatovranke tudi letos lahko gnezstile v duplu, a pomislil ni, da se ptiči izogibajo takih krajev, kjer jih človek preganja ali celó muči.

Zdaj pribrenči rijast in rumenopasast sršen, za njim drugi, tretji — peti. Nekaj časa letajo brenčoč okolo dupla, končno se poizgubé vánj.

„Aj, sršeni so se naselili v duplo, oglašé se vsi trije, čudeč se.“

Oj ti hudobni Ivanek! glej, ker si tako grozovito preganjal in mučil nedolžne ptice, ognili so se vašega hrasta in zdaj so prišli sršeni vánj, da bi namoestili zlatovranke. Ali bi ne bilo prijetnejše in boljše, ako bi po vejah skakale modrozelenkaste zlatovranke, ki pokončajo obilo kvarljivih črvov, žuželk in žabie, kakor zdaj, ko brenčé v hrastovej krošnji rumeni sršeni. To so pač hudobni in drzoviti strijci! Tebi, meni nič, hodijo na sladko ovočje, a ti jim še nič žalega storiti ne smeš, ker bi te opikali do smrti.